

לרגלי אי הבנה בטיב ההזמנה לשיבה-ההנהלה הזמינה לשיבתה מהיום רפ את חברי ההנהלה של הועד הלאומי ונקבה בשם את ה"ה המזומנים, היינו: דר. טהון, ה' יאוי, ה' בן צבי, ה' מיוזם וה' קלודיסקי. לפי הנראה שלח ההנהלה לא היה ידוע דבר על אודות-תה, בכבוד רב ובכ"צ.

ההנהלה הציונית בארץ ישראל (חתום) ה- אריאב, המזכיר הכללי-ובשולי המכתב כתוב לאמר:

נ- א- הואילו בטובכם להמציא העתקה ממכתבנו זה לכל האדונים הנכבדים שהזמנו על ידיכם להשתתף בישיבתנו.

וכדי לעשות בקשת המזכיר אני מוסר העתקה גם לכם, תלמידי היקר רים, למען תדעו כי במלון יון שלנו בא שנוי בלוח השנה, והראשון לאפריל חל דוקא בעשירי לדצמבר.

זרזון מקדימין!
* * *

והריני מוסר לכם מזדעה, רבותי, שלא ותגנבתי חפצם אל משתה התה

ומה היה המעשה? — הקולוניל קיש פקד על מזכירו להזמין את ראשי הועד הלאומי לענין נהוג ותכוף, ומחמת שהמזכיר מבוכלל עדיין קצת, כנראה ממלחמת-השנים, פקד ע"י התליפון למזכיר הועד-הלאומי להזמין את הועד-הלאומי ואת ועד העיר, ומז-כיר הועד-הלאומי הוסיף נפך משלו וצרף אליהם את ועדי-העיריות-ובשעה עשר פחות רבע צעק המזכיר של מלון יון בתליפון לחברו בועד הלאומי:

— אבל הזמנת אית כלם? ובשעה עשר בדיוק! (נמרץ) — ענה התליפון, ויותר מכלם, שעה עשר!

ובשעה עשר ורבע בדיוק יצאו רצים רחופים ובהולים כאחשתרנים ממש מחצר-המלכות של קיש ובידיהם אגרות לכל המזומנים כזו הלשון: לכבוד ועד העיר ליהודי ירושלים לא עליתי כלל. *

העו"ד יצא מכליו, ירק שבע רקי-קמת וקלל אותם באבי אביהם עד תרח אביאברהם, שני העורכים רצו לכתב מאמרים חזקים ויתר החברים שבו כיונים תמימים אל ארובותיהם.

ולא יערי, לא קיש ולא שום איש, לא הזמנה ולא כלום, וכלם מתבקשים במהילה לשוב ולהכבד בביתם. *

וכל הנכבדים שלנו, בעלי-המוניטין וקרואי-מועדי הפכו את פניהם ועמדו בשורה זא"ז לארד כל המסדרון, ר' מרדכי בראש (ודוקא בראש", להכעים את א. שטיינמן!) אלמאליח מימין, ין משמאל ופרידנברג באמצע.

בקצור, יהודים זרזים ומקדימין ובכדי להיות דיסקנים הופיעה כל החכ-ריא במסדרון הארוך וכלאו את חציו ביפה עשרה דקים קודם.

כשראו השמשים את המשלחת הזו התחילו מתכוננים אליהם מכל צד ולסוף לחש השמש הראשי והמנו"ס שלהם כאז: — זה לא דואל, אין סמוקינג. *

כשעמדו בחוגי הרים הזקן-שכה-בורה את ראשו אל המלון-יון ואמר: אני הבנתי את העסק וע"כ לכתחילה לא עליתי כלל. *

העו"ד יצא מכליו, ירק שבע רקי-קמת וקלל אותם באבי אביהם עד תרח אביאברהם, שני העורכים רצו לכתב מאמרים חזקים ויתר החברים שבו כיונים תמימים אל ארובותיהם.

מנים שלנו עזבו את משרדיהם ועסקי-הם וכלם אצור-רצו ברחובות ירושלים בלא נשמה ישר למלון-יון. אטו מילתא זוטרתא היא, פגישה עם הקולוניל קיש? הן לאו כל אדם זוכה לכבוד גדול כזה. וביתוד כשמוזמינים אותם לענין נח וץ ובדיוק נמרץ, יש דברים בגו י.

ועכשו, רבותי, אספר לכם קצת מסדרי הממשלה שלנו, כלומר במלון יון, למען תדעו ותלמדו ממנת כיצד מוזמינים אצלנו? ובכן, ויהי ערב ויהי בקר יום ששי הערבי, בערב-שבת קדש, בשעה שאחב"י עסוקים כלם בצרכי-שבת ובחפוש ג"ח, כידוע, יצאו רצים בהולים ורחוי פים כאחשתרנים ממש לחברי ועד-העיר, ועד הלאומי וועדי העירות בעי-רנו ומסרו להם הזמנה תכופת: עושו גישה, הושו! גפגישה עם הקולוניל קיש בשעה עשר בבקר, ובגוף ההזמנה היה כתוב בפרוש, שהענין נח וץ מאד והחברים מתבקשים לבוא בשעה עשר בדיוק נמרץ, לפי שעון הבלדיה ואין להחמיץ חלילה!

מובן מאליי, שכל העסקנים והמוז-מינים שלנו עזבו את משרדיהם ועסקי-הם וכלם אצור-רצו ברחובות ירושלים בלא נשמה ישר למלון-יון. אטו מילתא זוטרתא היא, פגישה עם הקולוניל קיש? הן לאו כל אדם זוכה לכבוד גדול כזה. וביתוד כשמוזמינים אותם לענין נח וץ ובדיוק נמרץ, יש דברים בגו י.

בקצור, יהודים זרזים ומקדימין ובכדי להיות דיסקנים הופיעה כל החכ-ריא במסדרון הארוך וכלאו את חציו ביפה עשרה דקים קודם.

לא מצאתי, וזכרתי את תשובתו של הנמר הזקן בצרפתי, ג'ורג' קלימנסו, שהשיב לשואליו מפני מה בחר דוקא ביהודי קלודיסקי למיניסטר הכספים. — מפני שבכל חברי הזורה מצאתי שהוא מבין פחות מכלם בעניני כספים. *

ועכשו, רבותי, אספר לכם קצת מסדרי הממשלה שלנו, כלומר במלון יון, למען תדעו ותלמדו ממנת כיצד מוזמינים אצלנו? ובכן, ויהי ערב ויהי בקר יום ששי הערבי, בערב-שבת קדש, בשעה שאחב"י עסוקים כלם בצרכי-שבת ובחפוש ג"ח, כידוע, יצאו רצים בהולים ורחוי פים כאחשתרנים ממש לחברי ועד-העיר, ועד הלאומי וועדי העירות בעי-רנו ומסרו להם הזמנה תכופת: עושו גישה, הושו! גפגישה עם הקולוניל קיש בשעה עשר בבקר, ובגוף ההזמנה היה כתוב בפרוש, שהענין נח וץ מאד והחברים מתבקשים לבוא בשעה עשר בדיוק נמרץ, לפי שעון הבלדיה ואין להחמיץ חלילה!

מובן מאליי, שכל העסקנים והמוז-מינים שלנו עזבו את משרדיהם ועסקי-הם וכלם אצור-רצו ברחובות ירושלים בלא נשמה ישר למלון-יון. אטו מילתא זוטרתא היא, פגישה עם הקולוניל קיש? הן לאו כל אדם זוכה לכבוד גדול כזה. וביתוד כשמוזמינים אותם לענין נח וץ ובדיוק נמרץ, יש דברים בגו י.

ועכשו, רבותי, אספר לכם קצת מסדרי הממשלה שלנו, כלומר במלון יון, למען תדעו ותלמדו ממנת כיצד מוזמינים אצלנו? ובכן, ויהי ערב ויהי בקר יום ששי הערבי, בערב-שבת קדש, בשעה שאחב"י עסוקים כלם בצרכי-שבת ובחפוש ג"ח, כידוע, יצאו רצים בהולים ורחוי פים כאחשתרנים ממש לחברי ועד-העיר, ועד הלאומי וועדי העירות בעי-רנו ומסרו להם הזמנה תכופת: עושו גישה, הושו! גפגישה עם הקולוניל קיש בשעה עשר בבקר, ובגוף ההזמנה היה כתוב בפרוש, שהענין נח וץ מאד והחברים מתבקשים לבוא בשעה עשר בדיוק נמרץ, לפי שעון הבלדיה ואין להחמיץ חלילה!

שלנו ושלהם, ועכשו רצה "לישון" ובחר בתעשיית... ואולם החברה שלנו בתל-אביב אינה ישנה כלל:

הממשלה נחלקה שם לשנים — מיסטר בלוג נמנה לראש-העיריה וכ-ראש המועצה עומד יחד"ר מוסינון, למרות "הבקשה" הנמרצה של הורי התלמידים בנימנסיה, בשעת הכ-הירות, "שלא יבחרו בהם, כלומר במוססנון ובבוגרצ'וב, לעירית" — לטובת החנוך. *

וחבל ויק על המיניסטר הפיננסי מהפיעל-הצעיר, שהיתה לו מפלה גדו-לה בבחירות, כנראה בזכות התעמולה שעשו ידידיו בשעת-הבחירות וצעקו בכל הרחובות ועל כל הקירות:

"לא דובים ולא יער!" אם רוצים אתם להפוך את תל-אביב ליער-הרצל, בהרו בטברסקי וחבריו!"

ותיק הפיננסים לא נמסר לו הפעם, וכשעברתי על רשימת הנבחרים וחפשתי שם בנרות אנשים מכיני משק ואחר בכל מ"א חברים במעט

היה יהודי אחד מותגורר כמה שנים במוסקבה בלא זכות ישיבה, בצינעא ובהסתרי, ולא ידע מנותח כל ימיו לר-בות תלילות מפחד המשטרה, כידוע. מה עשה? לסוף הלך והמיר את רתו. — כיצד? — שאלו אותו ידידיו — מה זאת עשית? יהודי טוב שכמותך הולך וממיר פתאום את דתו, למה?

— רוצה אני לישון! — ענה להם המומר, — כל זמן שאני יהודי, הייתי נע ונד בלילות מבית לבית ואפילו ידידי וקרובי לא נתנוני ללון בביתם מפחד ה"פוליציו" ומיראה מדבר פן יתנפלו חלילה עליהם, כידוע, כדי לחפש את היהודי שאין לו פס-פורט. יהיו מתחננים לפני תמיד: גולן!

מה אתה רוצה מחיינו, שנסכן את בני ביתנו ומשפחתנו בגללך? ועכשו לא התנצרת אלא מפני שאני רוצה לישון... את הנמשל הלא הבינתם, רבותי, מסתמא כאלים, משעה שנמתלק הלודד מאיר מהעירית בת"א הדריכו את מנוחתו מכל צד והציעו לפניו כל מיני נשיאות בעיריות ובממשלות

מבעד למסוה

דוכן, טספר לי את המעשה הנאה בשעת משה"ה, ה"ה" היפה, שערכו הלוצי-המזרח לכל המרצים שלהם בשבוע-זה.

שאלו מאת ריונגוף מפני מה לא העמיד את עצמו ברשימת המועמדים לכהירות בעירית תל-אביב, שהרי אז היו גם בעלי-הכתיים משתתפים בבחי-רות ואפילו בלוד וטברסקי היו נותני נים לו את קולם והיתה הישועה לעיר העברית הראשונה שלנו בת"א.

על זה ענה ר' כאיר במשל ואמר: אספר לכם מעשיה. בימי ממשלת הצר ניקולאי ברוסיה,

כדי להביא גאולה לעולם, רוצה אני לספר לכם את הדבר בשם אימרו, כלומר בשם הד"ר

של קרן-היסוד שהכין בשבוע זה לעתו-
נאים ולא לבשתי מסוה ולא הסמו-
קינג הלכתי כנהוג, אלא בכרטיס הזמנה
בידי נכנסתי בגלוי אל מכון פסתר
ומצאתי את שלהן התה שהוא כבוד
מלא על כל סביבותיו. מד בחרתי לי
מקום על יד ידידי מנהל הלשכה
העתונאית במלון-יוז אלא שמיחיצה
אחת היתה בנינו. עתונאית אהת מיא-
סי שכתבה לכבודי. כנראה, משמאל
לימין...

ב„מזרה“ ישבה ההנהלה ה י פ ה
ובראש השלחן ישב ביסטריצקי מקרן-
הקימת ומתנפח כמחזותן מצד החתן...
לימינו העורך ההגון ולשמאלו הנם
כהן. הבישנה למלך של קרן-היסוד. כל
כוסות התה הלכו כמובן לשם ולפנינו
העמידו קעריית קטנה ומלאה חתיכות
לימין. כנראה, שזו לא היתה סעודת-
מצוה, שאלמלי כך לא היו מחמי-
צים אותה כל כך...
מילא לא אמסר לכם כאן בפרוט-
רוט את דברי הנאום הלירי והמליצי
של המנהל, שקראתם בודאי ב„דאר
היום“, ואילם צר לי מאד עליכם, תל-

מידי ותלמידותי ההביכים, שלא זכיתם
לשמע את נאומו העברי של הנם כהן-
בשהלקו בשעת נאומו את הטבלאות
והמספרים של פעולות קרן-היסוד קרא
אותם הנאום בשם „טאבלות“, ושכנתי
השניה, הנאה והרוה, ישבה והתכוונתה
בטבלא שלפניה. שלח לי שכני הד"ר
פתקא קטנה בלטינית: «Tabula tua»
כלומר — טבלא ר ז ה בעברית...
היהוד שנהנה מלשון-הקדש הגרמני
שלו, היה כמובן הוא בעצמו וניכר
זיה מתוך קלסתר פניו הצוחלות
והמלאות, כאומר: ראוי כי גדל אנכי
בעברית!

קיים הרש בא לעיר והרי נתעורר
המורה הידוע שלנו והיה הראשון בנו-
אמים כדרכו. מתחלה חשבנו כי הפץ
הוא לקבל עבודה במחלקת הפרסומים
של קרן-היסוד, ואולם מתוך דבריו
נראה כי הוא מנסה את כחו לשררו-ת.
זה היה כנראה, נאום-המבחן שלו. עד
שקם אחר העורבים וצעק: „זה מס-
פיק!“ ומנהל קרן היסוד רשם אצלו
על הגליון את הציון על הנאום הזה:
„בלתי מספיק!“...
הסופר השני ר' בנימין אידיאליסט
גדול כידוע, ואינו נוקף אצבע בספרות
אלא לשם שמים, ו„ברית שלום“
ו„אוצר ירושלם“ ושאר אוצרות הישוב
הלא יוכיחו!... וע"כ לא הסכים, במר"
בן, לשאלתו התמימה של מכלין ששאל:
„מה הרויחה ירושלם מכל העברת קרן
היסוד מלונדון?“ והציע לפני ההנחלה
לשתף את הסופרים (כלומר: אותו ר'
בנימין ובשעת-מעשה החליק את זקנו).
פתח בקומפלימנטים לקרן-היסוד כש-
עיניו מטייפין לקרן הקימת לקיים מה
שנאמר: אחו בוח וגם מזה אל תנח
את ירך.

בקצור, שלשת העתונאים נתנבאו
בסגנון אחד: זה כבטלנות זה בדיפלר-
מטיה והשלישי פשוט תובע כמה—
„מה הרויחה ירושלם מזה?“ והצד
השונה שבהם הוא, ששלשתם נתכוונו
בודאי לענין אחד, ולא ידעו התמימים
כי הראשון שהרויח מהעברה זו היה
ר' עומות—שחספיקו לו חמר להצי
שעור, ולא להנם צוה המנהל למוזכירו
לשלח הזמנה מיוחדת לר' עומות כד י
ש י ה י ה ל ו ח מ ר .
הויפה שבדבר זה הוא, שדבריו
אלה של המנהל הגדול, הגיעו אלי רבע
שעה אחרי שנאמרו במשרדו של קרן
היסוד אבל לא קרן-היסוד...
ובל בעל דרשן דורש לעצמו:
העתונאי הפולני בא בטענת עצומת
וצודקת —
„שטייטש, הוא אומר, עניו עירך
קודמים, אם יש לשלח שד"רים לפן-
לניה, מדוע לא פנו להסתדרות עולי
פולניה בתל-אביב, כלומר, אלי י
(לא לעומות!) אלא לארו-הלכנון,
ש י ס ד ת י את ההסתדרות הזו?“
שוב אותו מעשה!...
הדר' לתירות הא"י, אעפ"י שהוא
גרמני הצטיין הפעם בנאומו העברי
ובלשונו „הציוציונית“, שהזכירה לנו
את מורי-הדרך האיטלקים המדברים
אנגלית אצל מוק טוויין...
מי שנפל „כיון לתוך הסוכה“ היה
ר' עומות נכבדו ובעצמו, הוא דרש
פתאום ממנהל קרן היסוד דרישה
מזרה באמתי, שלא יהפכו את מוסדם
זה למבצר חדש של שפות זרות, גר-
מנית ואנגלית, כאן בירושלם... הוא

העיו אפילו לדרש לא רק מהנטקה
והרמן אלא גם מהתיליפונים ומכונות-
הכתיבה שלהם להשתמש רק בעברית
גם בכתב וגם בע"פ, והרים על נס את
הנם כהן, שהתאמץ ולמד בזמן קצר
לדבר עברית אפילו בשגיאות „לא
צורך“ במקום לא-צריך...
ואגב ספר עובדה קטנה כדרכו,
מעשה בשלשה ג'נטלמנים אנגלים
שעברו לפני שבועות אחדים בדרך
מהדאר אל שער שבמ, פטום-הקמרת
בפיהם ומדברים ביניהם בקול רם בל-
שונם של עשרת-היטבטים.
עבר ר' עומות ושמע, סבור היה
מתחלה שאלה הם פקידו הממשלה
והלך אחריהם כדי לראות אם ילכו
אל בית הממשלה שעל יד שער-שכם
והנה פתאים נטו שאלה ונכנסו שלש-
תם למכון פסתר, כלומר לקרן-היסוד.
אלה היו שלשה פקידים משלנו
שעברו דרך לונדון, „נייטיבס“ לפנינו,
בני מורים עבריים, שסילו את פהם
ל„פייף“ זאת לשונם ל„יעם“...
ותיתי לה להנהלה שקבעה את
משתח התה לפני האופירה וע"כ היו

כלם נחפזים לרוץ אל „ההוגנוטים“
ולא זכינו לשמע את יתר הנאומים
וההכמות של העתונאים שרשמו את
שמותיהם.
אגב, הנאום הכי מוצלח של העתו-
נאים היה של כרמון, שמחק את שמו
מהרשימה ולא נאם...
כשיצאו כלם מהמשתה העיר
הד"ר הנטקה לו, קוטלר בגרמנית
כמובן ואמר: ר' עומות הושד אותי
בכשרו, שאני מדבר אנגלית; הוא
אינו יודע כי האנגלית קשה עלי יותר
הרכה מן העברית...
ואני העירותי מצדי: לכן אין
הצוארון האנגלי עשה עליו ביותר!
מובן כאלו, כי אחרי הבטחתו
היפה של המנהל לר' עומות שהכל
יהיה בעברית, דברו כלם מיד אחר
צאתם החוצה כל השפות חוץ
מעברית...
טבריה נתברכה גם השנה בשמפר-
נות, מרב אהבת הבורא לתושבת
ממטיר עליהם מדי שנה בשנה לא
חלילה גשם אלא דיסא משופרא

דשופרי.
בשבת שעברה נתחלפה המסרת
בק"ק טבריה במקום אכילת חרסת זכר
לטיט אכלו יהודי טבריה ביתוד העניים
יושבי קרנות ומרתפים טיט דשמיא—
במקום חרסת... בערב שבתא דשטפונא
בעת ש„הקונל“, והחמין, ויתר הדברים
הטובים שהכינה כל אשת חיל בביתה
לכבוד שבת, נבלעו ממש בתוך דיסת
החרסת, ובאותו הזמן של צעקות
„נוואלד“, „וויא רכי מאיר בעל הנם!“
„וויא סוג'וד!“ (אחליאב בן אחיסמך)
בעת ובעונה שכל היקום וכל הרכוש
טבול עד המתנים, זמן הקודש ברוד
הוא פרנסה תגונה לסבלים, הם צררו
את העוברים ושבים כתבילות ונשאום
על כפים, והמחזה היה נאה, בני אדם
ו„בנות חוה“ מורמים על גבי הסבלים
והחמרים כתנוקות ממש והכל משתלם
ביד רחבה, בער כל „תקליטה“
(העברה, מעבר אחד של הרחוב לעברו
השני)—חצי גרוש וגרוש שלם, הכל
כפי ערך הנושא והנשוא, כי מה לא
יתן האדם בעד הצלת נפשו?
בשוק הגדול היה המחזה מלבב,

כל סוחר והגוני עשה לו „בריקדה“
וישב בתוך הפירות ההגנה שלו: ע"כ
חנותו ערם גלי אבנים, הכיות, פחם
וקרשים. אולם המים הודונם לא העיו
להכנס לפני ולפנים והציפו את הרכוש
שוקלטה, סרדין, שכן, סוכר, מלח
כלי בית רהיטים וכו' וכו' הכל יצא
במחול... הברכה העניקה ביהוד לפי
הרים הבינונים והעניים הסתוה
צועקים אין פדיון אוי לאבדן כנס
העיריה טוענת „מאפיש כטאכארי“
(אין כסה) והממשלה עונה לעומתם
„האדא בולו מן אללא“ (הכל כן
השמים), ויש אומרים מן ההר והתפלות
של הרבנים...
* * *
אמרתי לספר לכם באריכות ובי-
הרחבה על האופירה ועל הקונצרט של
קובליק ועל שאר הדברים העומדים
על הפרק, ואילם כיפני שאני נחפו
לדרך נסיעתי אל הגליל ואל ארבע
ארצות הקדש, הרני מקצר הפעם
ואי"ה אכתב לכם מן הדרך באר כות
ובפרוטרוט כאשר אכתבם. להתראות!
עומות